

A sziget

Volt egyszer nagyon régen egy sziget, ahol emberi érzések éltek: a Vidámság, a Bánat, a Tudás és még sok más, így a Szeretet is. Egy napon az érzések tudomására jutott, hogy a sziget süllyed. Ezért valamennyien előkészítették hajóikat és elhagyták a szigetet. Egyedül a Szeretet akart az utolsó pillanatig maradni. Mielőtt a sziget elsüllyedt, a Szeretet segítségért fohászkodott.

A Gazdagság egy hajón úszott el a szeretet mellett.

A szeretet megszólította:

- Gazdagság, el tudnál vinni magaddal?
- Nem, nem tudlak! A hajómon sok aranyat, ezüstöt viszek, itt nincs már hely számodra!

Így hát megkérdezte a Szeretet a Büszkeséget, aki egy csodaszép hajóval közeledett:

- Büszkeség, kérlek! El tudnál engem is vinni?
- Nem Szeretet, nem tudlak elvinni! - Válaszolt a Büszkeség, - itt minden tökéletes, és Te esetleg árthatnál a hajómnak!

Hát, a Szeretet megkérdezte a Bánatot is, aki éppen előtte hajózott el:

- Bánat, kérlek, vigyél el magaddal!
- Oh, Szeretet !- mondta a Bánat- Én olyan szomorú vagyok, de egyedül kell maradnom a hajómon!

A Vidámság is elhúzott a Szeretet mellett, de olyan elégedett és boldog volt, hogy meg se hallotta szeretet kérését.

Hirtelen megszólalt egy hang:

- Gyere Szeretet, én elviszlek téged!

Aki megszólalt, egy öregember volt. Szeretet olyan hálás volt és olyan boldog, hogy elfelejtette megkérdezni az öreg nevét. Amikor földet értek, az öreg elment.

A Szeretet úgy érezte, sokkal tartozik neki, ezért megkérdezte a Tudást:

- Tudás, meg tudod mondani, ki segített nekem?
- Az Idő volt- mondta a Tudás.
- Az Idő?- kérdezte a Szeretet. Miért segített rajtam az Idő?

A Tudás válaszolt: - Mert csak az Idő érti meg, hogy milyen fontos az életben Szeretet!